

İnkârı Eylülün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Eylül 2018

Öncesine saklandı günce...
Öncesizliğin gücüne yenik düştü:
Azabın satırlarında fıskıran
Hayat tomurcuğuna da sahip
Öykündüğü minvalde;
Dokunsalar ağlayacaktı, demenin de meali adeta
Her yüzsüz şîir:
Bilfiil iştiğal şeceresinde
Kâh varlığın kâh gizemin
Ufkuna yanık belki yenik
Bir tat:
Asaletine de düşkün aşkın,
Arşı alaya çıkan umudun
Kayıp titrinde.

Hep mi hüzn
Kanat açan
Dehşetengiz öznelerde?
Savruk edimlere bir gönderme
Şahı ömrün;
Şah damarından yakın mı da yoksa ölüm?
Göğün sıfatında boğucu imgeler;
Kayıtsız meşreplerin yüzünde
Pembeden bozma bir kelam
Sırların dününe yanık
Bir dermana dönük
Derdin utkunda
Sayısız meltem.

Deli dolu fitratın serzenişe
Kulan kabartan bir manifesto
Ölümsüz olmasını dilediğin
Hangi mecburiyet ise
Beşerin hayatı tavafı.

Görücü bir dize
Göstermelik bir aşk olmasa da
Tepinen ayak sesinde
Devşiren cinnetinde benliğin:
Yarı saydam tabakası gözlerin
Dalsa bile derinlere
Şahit tutulası ruhun
Efkârı çöker şehrin üstüne.

Ne azap ne tezat!
Ne yalan ne de mubah!
Soytarı şiirin sazlığında
Ava çıkan şairin elinde
Diri bir heyecan:
Dünü mimleyip
An'ı öldürüp
Yarından uzak hazan olsa keşke,
Diyebilmek bile inkârı Eylül'ün.